

1 NOV. 1921

No. 21.

26e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

De Heere vertraagt de belofte niet (gelijk eenigen dat traagheid achten), maar is lankmoedig over ons, niet willende dat eenigen verloren gaan, maar dat zij allen tot bekeering komen.

2 Petrus 3: 9.

Waarom ik een Mormoon ben.

ORSON F. WHITNEY.

(Slot.)

De Bijbel is slechts de geschiedenis van het Mormonisme in andere eeuwen, en de profetie van zijn bestaan in deze dagen. Adam, Abel, Henoch, Noach, Abraham, Mozes, Christus, Petrus en Paulus geloofden allen in Mormonisme, zooals het nu genoemd wordt, en leefden het na, en werden vervolgd, de meeste van hen juist zoo onmeedoogend als de Heiligen der Laatste Dagen vervolgd worden in zake hun houding in het verkondigen en verdedigen van hetzelfde.

Er is nooit een profeet de marteldood gestorven, die zijn leven niet neerlegde voor Mormonisme. Het is het Evangelie van Jezus Christus, het aangenomen plan tot zaligheid eens en onveranderlijk, hetzelfde gisteren, heden en voor altijd.

Als een stelsel bevat het alles wat goed is en sluit het buiten alles wat slecht is. Alle dingen die zuiver en waar zijn, wijs en deugdzaam en prijzenswaard, in het heidendom zoowel als in het Christendom of door de geheele wereld, zijn maar deelen en parten van het Mormonisme, afgebroken stukken van deze groote Rots der Eeuwen.

Het Mormonisme is niet alleen schriftuurlijk — het kon moeilijk iets anders zijn — maar natuurlijk, redelijk en filosofisch. De wetten der natuur bekend of onbekend zijn zijn wetten. De waarheden der philosophy behooren er toe. De kunsten en wetenschappen zijn zijn dienstmaagden in het groote proces van menschenredding. God zendt Zijn filosofen, kunstenaars, dichters, schilders en musici, Zijn strijders, hervormers, uitvinders en ontdekkers in de wereld, juist zooals Hij Zijn profeten en apostelen zendt; voor het welzijn der menschheid en voor de eer en glorie Zijns naams.

Allen hebben zij geleefd en gewerkt en zijn gestorven voor het Mormonisme of zij het wisten of niet.

Daar is niets in eenige godsdienst, kunst of wijsbegeerte dat maar half zoo veredelend, begrijpelijk of diepzinnig is als het Mormonisme.

Het omschrijft alle hoogten en diepten. Het vereenigt de hoogste idealen met de sterkste werkelijkheid. Het is de dichtkunst der Goden, de wetenschap tot zaligheid. Het is zedenleer, het is de Godsdienst zelve, misnoemd, verkeerd voorgesteld en verkeerd begrepen; het is de magneet van reinheid, de terugdrijver van ondeugd, de aanklager van kwaad, de vriend van vrijheid, de vijand van tirannie, de bronwel van waarheid en de bron van rechtvaardigheid. Het Mormonisme verpersoonlijkt beteekent Christus, en Christus het leven en licht der wereld. Deze aanspraak mag aanmatigend en vermetel schijnen, maar het is de aanspraak van het Mormonisme, en de aanspraak van waarheid welke ten alle tijde aanmatigend en ongerijmd voor de menschen schijnt. Het is voor onderzoek valbaar. God zelf staat voor de geloofwaardigheid in.

Het is omdat ik dit geleerd heb dat ik Mormoon ben. Het Mormonisme alleen, van alle religies, beantwoordt voldoende de vragen zoo dikwijls ons zelf afgevraagd: Van waar kom ik? Waarom ben ik hier? Waarheen ga ik? Het leert dat de mensch letterlijk het kind van God is, naar Zijn beeld gemaakt en met Zijne eigenschappen begiftigd, in onvolkomen toestand, in staat om ter behoorlijker tijd, door gehoorzaamheid aan dezelfde beginselen die Hem verhief te worden als Zijn Hemelsche Vader, met al de krachten en hartstochten gezuiverd en geheiligd, noodzakelijk om de maat van Zijn goddelijke schepping te vervullen. In andere woorden: „Wat de mensch nu is, was God eens; en wat God nu is, kan de mensch worden.”

Het begrenst de menschelike vooruitgang niet.

Goden, engelen en menschen zijn van hetzelfde maaksel, in verschillende sferen en trappen van ontwikkeling. De geestelijke mensch is uit het voorbestaan, en in zijn allereerste element een intellegentie gelijktijdig bestaand met God, van Wien hij zijn geestelijk lichaam ontving. God is een opgestaan wezen, een volmaakt mensch, met een lichaam van vleesch en beenderen, zoo tastbaar als van een mensch, maar verlevendigd met geest in plaats van bloed, welk bloed de levensstroom van sterfelijkheid is.

Waarom ben ik Mormoon? Wel, ik kwam tot deze aarde om er een te zijn. Het was het doel van mijn nederdalen van het leven in het voortbestaan tot deze lagere wereld van sterfelijkheid.

Ik geloof dat het van mij verwacht is, dat ik een verbond maakte hieromtrent voordat ik de tegenwoordigheid van mijnen Hemelschen Vader verliet om deze stof op mij te nemen en dat indien ik mijn verbond zou breken en ontrouw worden aan het vertrouwen in mij gesteld ik in de schatting van mijn beste en liefste Vriend zou dalen. Het is om mijn crediet met de hemelen te bewaren dat ik een Heilige der Laatste Dagen ben, en om den weg open te houden voor mijn

terugkeer tot wat ik voorheen had, met mij nemende wat ik in dezen proeftijd als belooning voor getrouwen dienst verdien. Daar is blijdschap in den hemel over den terugkeer in overwinning van iedere ziel verbonden in den grooten strijd hier beneden, maar de hemelen weenen zooals zij over den val van Satan weenden, wanneer een ziel aan zonde toegeeft en God verlaat en het doel van den grooten Kapitein verzaakt, waarvoor die ziel was uitgezonden om te strijden.

M. H.

Toespraak

gehouden door Ouderling B. H. ROBERTS.

De volgende toespraak over „Wat is de mensch?” werd gehouden door Ouderling B. H. Roberts, Zondag 27 Januari 1895.

Het gezang waarna wij juist geluisterd hebben („O, mijn Vader, die daar boven,”) brengt naar mijne gedachte, de heiligste invloeden, welke een Heilige van God kan omringen, teweeg; en de reden daarvoor is zonder twijfel deze: dat het één van de heiligste onderwerpen is, welke het Evangelie in zich sluit, en het heeft dezen namiddag een onderwerp, hetwelk in verband staat met het Evangelie, in mijne gedachten gebracht, hetwelk geloof ik, één van de meest leerzaamste en inspireerendste is, die het verstand van den mensch kan bezighouden. Als ik door uw geloof en de goedheid van onzen Vader in den hemel, Zijn geest als leidsman moge hebben, zal ik over deze dingen spreken, en om ze in te leiden zal ik u één van de psalmen van David voorlezen:

O Heere, onze Heere, hoe heerlijk is Uw naam op de gansche aarde: Gij, die Uwe majesteit gesteld hebt boven de hemelen!

Uit den mond der kinderkins en de zuigelingen hebt Gij sterkte gegrondvest, om Uwer tegenpartijen wil, om den vijand en wraakgierige te doen ophouden.

Als ik Uwen hemel aanzie, het werk Uwer vingeren, de maan en de sterren die Gij bereid hebt,

wat is de mensch dat Gij zijner gedenkt, en de zoon des menschen dat Gij hem bezoekt,

en hebt hem een weinig minder gemaakt dan de Engelen, en hebt hem met eer en heerlijkheid gekroond!

Gij doet hem heerschen over de werken uwer handen, Gij hebt alles onder zijne voeten gezet:

schapen en ossen, allen die, ook mede de dieren des velds;

het gevogelte des hemels en de visschen der zee; hetgeen de paden der zeeën doorwandelt.

O Heere, onze Heere, hoe heerlijk is Uw naam op de gansche aarde!

David, zonder twijfel, had zooals zijn gewoonte was, oordeelende na de vele uitdrukkingen in zijne geschriften, zijn gedachten laten

gaan over de Hemelen en de uitgestrektheid van dezelve, en over de grootheid van God's kracht, welke daarin gemanifesteerd wordt, want hij zegt in een andere plaats: „De hemelen vertellen Gods eer, en het uitspansel verkondigt Zijner handenwerk.

De dag aan den dag stort overvloediglijk sprake uit, en de nacht aan den nacht toont wetenschap.

Geene sprake en geene woorden zijn er, waar hunne stem niet wordt gehoord. Hun richtsnoer gaat uit over de gansche aarde, en hunne redenen aan het einde der wereld.”

Zijne gedachten verplaatsende van de groote werken van den Maker op het menschdom in zijne onbeduidendheid, gaf hij uitdrukking aan de gedachte welke is bevat in dezen psalm: „Wat is de mensch dat Gij zijner gedenkt, en de zoon des menschen dat Gij hem bezoekt.”

Nietlegenstaande het idee van de onbeduidendheid van den mensch in de gedachte van den dichter scheen te bestaan, was hij toch voorzichtig in het waarnemen dat God hem boven de rest van Zijn creaturen verhoogd had. Hij merkte op, dat de beesten des velds, alle schapen en ossen, de vogelen in de lucht en de visschen in de zee, allen onder het beheer van den mensch geplaatst waren. Inderdaad als gij de gedachten van den profeet David volgt over dit onderwerp, zult gij tot de ontdekking komen, dat in zijn gedachten-gang deze meerdere voortreffelijkheid van den mensch en zijn beheer over de andere scheppingen van God, hem een zekere speciale verwantschap tot de Godheid bewees.

Het is waar, er zijn sommige dieren, die in zekere dingen den mensch schijnen te overtreffen, er zijn sommigen die sneller kunnen loopen, weer anderen die een scherperen blik of reuk hebben, maar in niet één kan die combinatie gevonden worden, die men in den mensch aantreft en hem met een meerdere voortreffelijkheid bestempelt. Welke dieren heeft de mensch niet onderworpen en dienstbaar aan zijn wil gemaakt? Sommigen geven hun sterkte en kracht, anderen hun snelheid om hem te dienen, en allen huldigen hem door zich aan zijn heerschappij te onderwerpen. Ook is de mensch niet tevreden geweest met het dierenrijk te onderwerpen, maar is bezig zich snel een heerschappij over de elementen der natuur te verschaffen. De winden en oceaanstroomingen zijn al lang zijn dienstbaren geweest. Het vuur draagt tot zijn gemak bij en helpt hem in zijn werk op honderd verschillende manieren. De electriciteit brengt zijn boodschappen over. Geen afstand is te groot. Hij weegt de zon, de maan en de sterren in zijne balans, maakt de materialen en stoffen bekend waarvan zij gemaakt zijn, hoe ver zij ook van ons verwijderd zijn. Al deze dingen bewijzen de meerdere voortreffelijkheid van den mensch over andere aardwezens, en deze meerdere voortreffelijkheid tezamen met speciale gunsten, welke bevestigd zijn op den mensch door de Godheid, laat ten duidelijkste een verwantschap tusschen hem en God zien. De mensch, begrijpelijkerwijze, begeert die verwantschap te ontdekken en vraagt dikwijls: „Wat is de mensch dat God zijner gedenkt?” Dit is een taak echter welke hij niet kan

volbrengen door zijn wijsheid, een vraagstuk hetwelk hij niet op kan lossen. Als gij betwijfelt wat ik zeg, ik bid u, neemt de uitslagen van philosophische onderzoekingen over dit onderwerp, zet openbaringen terzijde en wat hebben de filosofen aan te bieden als een verklaring voor het probleem van „het Leven?”

Een van de grootste genieën, die onder den mensch geboren is, beschrijft het leven als:

„een wandelende schaduw; een armzalige speler, welke gedurende zijn tijd op het tooneel, trotsch en prikkelbaar op en neer stapt, en waar dan niet meer van wordt gehoord. Het is een verhaal door een idioot verteld, vol van geluid en furie, niets beduidend.” Eén van onze groote moderne twijfelaars, Colonel Ingersoll, zeide: „Het leven is een smalle vallei tusschen twee dorre bergtoppen van twee eeuwigheden. Wij doen vergeefs ons best om voorbij de hoogten te staren, wij roepen luid, en het eenige antwoord is de echo van ons klagend roepen. Van de geluidloze lippen van onze niet antwoordende dooden, komt geen woord.”

Zoomin de mensch door onderzoeken God kan vinden, zoomin is de wijsheid van den mensch voldoende voor de oplossing van de vraag door David gedaan, — Wat is de mensch dat Gij zijner gedenkt, en de zoon des menschen dat Gij hem bezoekt?” Gij kunt deze vraag niet oplossen door menschenlijke wijsheid. Het is alleen door in openbaring te gelooven, dat wij een voldoende antwoord op deze groote vraag kunnen bekomen en dat is zulk een antwoord waar de geest van den mensch naar uit gaat, aanneemt en aanspraak op maakt en met de oplossing van dezelve tevreden is.

Het is één van de bewijzen dat de groote moderne Profeet geleid werd door heilige inspiratie, welke profeet, onder leiding van God, de grondvesten heeft gelegd van dit groote werk der laatste dagen en geleid door openbaring, in staat was een antwoord op deze vraag te geven, en een vloed van licht op dit probleem te doen vallen.

Ik vertrouw dat niet één, die hier vandaag tegenwoordig is, in onkunde is aangaande het groote zekere feit, „de dood”. Wij allen zijn er, op de één of andere wijze, mede in aanraking gekomen. Er zijn ouders die hun kinderen verloren hebben, kinderen die hun ouders, broeders die hun zusters, zusters die hun broeders verloren hebben, en als er bijgeval eenigen zijn die nog niet op deze wijze in aanraking met den dood gekomen zijn, hebben zij toch in elk geval, allen wel eens vrienden verloren. Wij allen hebben weleens den dood gezien, en als wij in de koude marmeren gezichten staarden van diegenen die we lief hadden gehad, is er dan weleens één geweest bij wie de gedachte niet is bij opgekomen, dat het omhulsel waarop hij staarde, maar de tempel was, het huis waarin de ziel welke hij lief had, had gewoond.

Wij behoeven ons zelve niet bezig te houden met bespiegelingen over het bestaan van den geest. Ik neem aan dat niet één mensch,

welke ooit den dood heeft aanschouwd, niet onder den indruk kwam van de waarheid voor welke ik nu uwe aandacht verzoek.

Wij mogen het als een toegegeven feit aannemen, dat de mensch tweetalig in zijn organisme is; niet samengesteld uit ruwe stoffen of materialen alleen, waar het lichaam van vleesch en been uit bestaat, maar ook het verstand of de geest. Dit „Ik”, dit „Ego” in het binnenste van den mensch — en het is de eigenlijke mensch — is juist zoo goed een feit als het bestaan van het lichaam. Met den dood zien wij deze, de geest en het lichaam, gescheiden.

Ons onderzoek zal ons leiden om den mensch in zijn tweetallige samenstelling te beschouwen. Samengesteld uit geest en lichaam.

Toen Jezus op aarde was en Zijne discipelen tot Hem kwamen en zeiden: „Heere, leer ons bidden, gelijk ook Johannes Zijnen discipelen geleerd heeft,” was het antwoord van den Zoon van God: „Wanneer gij bidt, zoo zegt: Onze Vader die in de hemelen zijt, Uw naam worde geheiligd; Uw Koningrijk kome; Uw wil geschiede gelijk in den hemel alzoo ook op de aarde,” enz. Hetgene wat mij interesseert op dit oogenblik, in dit gebed, is de aanroeping: „Onze Vader die in de hemelen zijt”. Is deze aanroeping een niets beteekenende omhaal van woorden?, of gebruikte de Zoon van God deze woorden om de ware verwantschap, welke op een zekere wijze tusschen den mensch en God bestaat, uit te drukken? Ik voor mij neem aan dat Jezus Christus nooit woorden sprak, die zonder beteekenis waren, maar dat Hij ten allen tijde taal gebruikte welke groote waarheden weergaven, hoe eenvoudig ook Zijne woorden; en gewoonlijk is de eenvoudigste taal de meest verhevene. De woorden „Onze Vader die in de hemelen zijt”, beteekenen iets. Zij zeggen dat God op een zekere wijze de Vader van het menschedom is. Wij weten dat wij aardsche vaders en moeders hebben, die ons voortbrachten en daarom komt bij sommigen de vraag op: Op welke wijze kan God onze Vader zijn? De Apostel Paulus geeft ons een oplossing van dit probleem. Hij zegt: „Voorts wij hebben de vaders onzes vleesches wel tot kastijders gehad, en wij ontzagen ze; zullen wij dan niet veel meer den Vader der geesten onderworpen zijn, en leven?” Hier, zeg ik, is een oplossing voor de vraag. Onze aardsche ouders zijn slechts de ouders van onze lichamen; maar God de Vader der geesten is ook onze Vader — onze Vader in den hemel. Zoodat de mensch niet alleen een tweetalig organisme heeft, maar een tweetallige afkomst, een aardsche afkomst en een hemelsche afkomst. Dit kan gemakkelijk genoeg bewezen worden uit de Schriften.

Somtjds ergerden de menschen zich aan de leeringen van Jezus Christus. De schriftgeleerden, phariseën en Sadduceën deden dit meermalen, en toen Hij hen in de noodzakelijkheid van ghoorzaamheid aan de verordeningen van het Evangelie onderwees, waren zij verontwaardigd en zeiden: „Abraham is onze Vader,” en zij verbaasden zich nog meer toen Jezus antwoordde: „Eer Abraham was ben Ik.” Dan zeiden zij tot Hem: „Gij hebt nog geen vijftig jaren, en hebt gij Abraham gezien?”

Zelfs Zijn discipelen konden niet altijd de groote waarheden begrijpen, die Jezus verkondigde. Bij zekere gelegenheid leerde Hij hun zekere leeringen, welke zij niet gereedelijk konden aannemen en Hij zeide tot hen: „Ergert ulieden dit? Wat zou het dan zijn zoo gij den Zoon des menschen zaagt opvaren waar Hij tevoren was?” Voor dat Hij Zijn leven gaf aan het kruishout en de voleindiging van Zijn aardsche zending nabij was, en Hij sterkte zocht om het groote oordeel te doorstaan, zonderde Hij zichzelve af en bad tot den Vader, en zeide „Ik heb U verheerlijkt op de aarde, ik heb voleindigd het werk dat Gij mij gegeven hebt om te doen: en nu verheerlijkt mij, Gij Vader, bij Uzelven, met de heerlijkheid die ik bij U had eer de wereld was.” Hier sprak Hij niet alleen van een bestaan hetwelk Hij had voor Hij Zijn vleeschelijk tabernakel ontving, maar ook van een verheerlijking welke Hij verkregen had, een verheerlijking die zoo lieflijk in Zijn herinnering was, dat Hij boven alle dingen begeerde om, uit de toestanden van droefheid, smart en leed waarin Hij zich bevond, te verrijzen en terug te keeren naar die heerlijkheid, welke Hij had voor de wereld geschapen was. Er is een andere aanhaling in de Schriften, die in aanmerking genomen moet worden bij het beschouwen van dit onderwerp.

„God voortijds veelmaal en op velerlei wijze tot de Vaderen gesproken hebbende door de Profeten, heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door den Zoon, welke Hij gesteld heeft tot een erfgenaam: van alles, door welken Hij ook de werelden gemaakt heeft.” Jezus had niet alleen een bestaan met Zijn Vader voor Hij naar deze wereld kwam, niet alleen was Hij verheerlijkt geweest, maar Hij was door Zijn Vader, den God des Hemels, gebezigd geworden in het scheppen van werelden, niet één, maar werelden, en al deze dingen gebeurden in een bestaan, hetwelk het bestaan op deze aarde voorafging. In zooverre het menschedom kon zien, verschilde Jezus niet van Zijn medemenschen. Hij had vorm en afmetingen; hoogte en breedte. Hij had vleesch en beenderen; Hij werd verwarmd door hetzelfde vuur, verkleumd door dezelfde winden. Het hongerde Hem dikwijls, Hij was de man van smarte, en bekend met droefenis. In alles, naar 't schijnt, deelde Hij de lichamelijke eigenschappen die andere menschen kenmerkt; en mijn argument is dit, dat als Jezus op andere menschen in al deze lichamelijke opzichten geleeke, en Zijn geest een voorbestaan had, zooals de Schriften Hem verklaren te hebben gehad, kunnen dan al de kinderen der menschen geen voorbestaan gehad hebben op dezelfde wijze? Sinds Hij zoo'n overeenkomst heeft met onze lichamelijke samenstelling, zou het niet kunnen zijn dat wij op Hem gelijken, in wat een voorbestaan betreft?

De Schriften leeren dit ons. Het is gezegd door Paulus, als van tevoren aangehaald, „wij hebben de vaders onzes vleesches wel tot kastijders gehad, en wij ontzagen ze: zullen wij dan niet veel meer den Vader der geesten onderworpen zijn, en leven?”

God zeide tot één van de Profeten: „Eer dat ik u in den moeder-

schoot formeerde, heb ik u gekend, en eer dat gij uit de baarmoeder voortkwaamt, heb Ik u geheiligd; Ik heb u den volken tot Profeet gesteld." God sprak deze woorden tegen den Profeet Jeremia. De geest van dezen Profeet bestond in het hemelsche koninkrijk, voordat zijn tabernakel in den moederschoot geformeerd was. God wist dat deze geest de hoedanigheden had om den volken tot een profeet te zijn; daarom riep en verordineerde Hij hem, voor hij geboren was, tot deze verhevene roeping.

Er is in het boek van Abraham een vers hetwelk waarlijk schoon is. Abraham zegt in dit verslag: „De Heere nu had aan mij Abraham getoond de intelligenties, die georganiseerd waren eer de wereld was; en onder al dezen waren er vele van de edelen en grooten, en God zag deze zielen, dat zij goed waren, en Hij stond in hun midden, en Hij zeide: „Deze zal Ik tot Mijne regeerders maken; want Hij stond onder diegene die geesten waren, en Hij zag dat zij goed waren; en Hij zeide tot mij: Abraham, gij zijt één hunner; gij waart gekozen voor gij geboren waart." In andere woorden, Abraham gelijk Jeremia en gelijk de edelste en de beste van allen: de Zoon van God, was gekozen en verordineerd voor het werk hetwelk hij volbracht, gedurende zijn leven.

De Profeet Joseph, dit onderwerp verder uitleggende, verklaart, dat niet alleen de geest van den mensch een voorbestaan heeft gehad, maar dat wij allen aanwezig waren toen het plan van zaligheid samengesteld werd. Wij waren tegenwoordig toen de Verlosser gekozen werd; wij beloofden Hem te ondersteunen en Hem hoog te houden in Zijne roeping; en zonder twijfel is het omreden deze omstandigheid dat er een oordeel over diegenen zal komen die Hem verwerpen, want al het licht en de intelligentie die de mensch verkregen heeft in zijn voorbestaan, is niet vervlogen en uitgewischt door zijn komst in deze wereld. Soms, gelijk gedeelten van een half vergeten droom, komen de kennis en intelligentie, die de mensch in zijn voorbestaan verkregen had, terug. Hij hoort influisteringen, ingevingen en aanwijzingen, welke tot hem komen, gedeeltelijk tenminste, door de herinnering aan deze ideeën en kennis die hij in het voorbestaan had.

Zelfs de heidensche wijsgeeren onderwezen deze dingen. De groote Cicero, de leeringen van Plato uitleggende, verklaart het een leering van Plato te zijn: dat, „de vaardigheid waarmede kinderen leeren en zooveel kennis verwerven, voortkomt uit het feit, dat, wat wij ontwikkeling en intellectueele groei noemen in dit leven, slechts een herinneren aan hunne voormalige ideeën is." Al de waarheden Gods zijn nog niet uit deze wereld verdwenen, zelfs niet in hare donkerste eeuwen, maar hier en daar zijn stralen van waarheid doorgebroken om den mensch de richting naar God aan te geven.

(Wordt vervolgd.)

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redaecte:
JOHN P. LILLYWHITE.

Assistent:
C. ZAPPEY.

Het bezoek van Apostel Orson F. Whitney, zijn vrouw zuster Orson F. Whitney en ouderlingen Thomas M. Wheeler en Arthur H. Taylor aan Holland.

(Slot.)

Dat was het begin van de herstelling van het Evangelie, liet begin van de laatste bedeeing des tijds.

Drie jaren later werd de jongeling bezocht door een hemelsch wezen, welke zeide, Moroni te zijn, dezelfden die de platen, waarop de geschiedenis van het volk van Nephi stond, begraven had en vertelde hem, waar de platen, welke in een bijzondere taal geschreven waren, gevonden konden worden.

Later werd het Aronische Priesterschap aan hem gegeven door Johannes den Dooper en het Melchizedeksche werd op hem bevestigd door Petrus, Jacobus en Johannes. Op den zesden April 1830 werd de kerk georganiseerd, een banier die het verstrooide Israël zal vergaren.

Later verschenen andere hemelsche boodschappers aan hem in den Kirtland tempel en bevestigden op hem de sleutelen van de vergadering en de sleutelen van het werk voor de dooden.

President Whitney sprak over de persoonlijkheid van God en het groote plan Gods, om onsterfelijkheid en het eeuwige leven van den mensch teweeg te brengen. De val van Adam en het verlossingswerk van Christus waren gedeelten van dat plan. Er is maar één Evangelie, maar er zijn vele Evangelie-bedeelingen.

Er is een profetie in het boek van Mormon welke verklaart, dat er een groote ziener uit den stam van Joseph van ouds zoude verwekt worden, welke dezelfde naam zoude dragen en een groot werk onder zijn nakomelingen zoude doen. Deze profetie was vervuld door Joseph Smith, ziener en profeet.

Zuster Whitney bracht haar dank uit voor de wijze waarop zij allen ontvangen waren in Holland en vertelde van den groei, welke de zusters-hulpvereeniging had gehad sedert hare oprichting, gaf haar getuigenis van het herstelde Evangelie en sprak haar lof uit over het Hollandsche volk en den goeden geest welke de Heiligen bezitten.

Ouderling Thomas M. Wheeler verblijdde zich in de getuigenis welke hij heeft van het Evangelie en van Joseph Smith en sprak van de zegeningen die tot diegenen komen die de geboden Gods bewaren. Spreker besprak de toestanden welke bestonden ten tijde van de herstelling van het Evangelie en verklaarde dat de macht om de verordeningen te bedienen, in de kerk aanwezig is. „Gehoorzaam-

heid alleen," zeide spreker, „zal ons terug brengen in de tegenwoordigheid van den Vader."

Ouderling Arthur. H. Taylor getuigde van de waarheid, geopenbaard in deze der laatste dagen en toonde duidelijk aan, dat de organisatie van de kerk dezelfde is als in de dagen van Christus. Spreker zeide dat het studie en gebed neemt om een getuigenis te verkrijgen van dit werk der Laatste Dagen en verklaarde dat God geen aannemer des persoons is, maar gewillig is om de waarheid aan een ieder bekend te maken.

210 personen bezochten de vergadering in Amsterdam, 250 in Utrecht, 200 in Dordrecht en te Rotterdam waren er 350 in morgenvergadering en 860 in de avondvergadering aanwezig.

Rijmpreekjes.

No. 7. Rustloos volgt de geest zijn baan.

Hoe rustloos volgt de geest zijn baan: was gister in het vóór bestaan, is heden in het aardsch gedruisch, gaal morgen weer naar 't Vaderhuis!

Was, aanvangloos en zonder end, onze Ego, de Ik, niet reeds bekend weleer, in d' oertijd van 't verleên, bij 't Levenslicht dat eeuwig scheen?

Intelligentie niemand schiep, noch Waarheidslicht in 't aanzijn riep. De beide woorden: aanvang, end, zijn wiss'lingstaten slechts bekend.

Een „Zelf" was de Ik, een Aanzijnsvonk, die onafhank'lijk gloorde en blonk ook eer zij inging in den staat van Godstelig: de Ik in geestgewaad.

Den levensvorm dien de Ik daar had, en hoe en waar hij was en wat, daar in dat allervroegst bestaan, duidt ons geen openbaring aan.

Het Godswoord meldt het louter feit: onze ego was van eeuwigheid, en leeft, door dood noch graf gestoord, door de eindeloze eeuwen voort.

De IK BEN, die al 't verstand omvat, bereidde voor Zijn kroost het pad waarlangs het stijgen konde tot de glorie van der goden lot.

Van één Kind Gods is ons bekend, dat Hij dien loopbaan heeft volend: den Christus, de Eéngelboren Zoon, die bij den Vader zit ten troon.

Naar 't vleesch was Hij Gods Eenige Spruit — maar de eerste intelligentie uit den allervroegsten oertijd-staat; dus de Eerstgeborene in 't geestgewaad.

Welk eeuwental sindsdien verging, verstaat geen nietig sterveling: niet vóór het duister in hem zwicht vóór 't schijnsel van 't Vóórmaaktste Licht.

't Volmaaktste Licht . . . 't Geloofsoog ziel vol hoop in 't ongepeild verschieft; hoe ver, hoe lang der eeuwen baan, 't geloof roept uit: het kan gedaan!

Het kan! dit ruischt van zon tot zon; het kan! omdat het altoos kon. 't Is Vaders Werk, Zijn Eeuwig Plan, Zijn Glorietaak: het kan! het kan!

FRANK I. KOOYMAN.

Indrukken onzer reis naar „Het Westen”.

Door WILLEM WOLTJER.

Om aller vaarwel te zeggen was de tijd te kort geweest, te kort zelfs om onze familieleden een voldoende bezoek te geven, misschien maar goed ook, want daardoor was er ook geen tijd om lang over het scheiden te denken.

Ik was in de gelegenheid gesteld met de Groningsche Conferentie gelijktijd mijn familie te bezoeken, wat natuurlijk goed werd be-steed, maar had slechts een week om dat geheel te volbrengen. De Zondag daaropvolgend had ik gekozen om de Arnhemsche gemeente afscheid te geven, wat ik onmogelijk kon nalaten, daar dit mijn standplaats was gedurende dertien maanden en waar eenige mijner beste vrienden zitten. 's Maandagsavonds was ik in Rotterdam terug, waar heel wat werk op mij lag te wachten. Gaarne had ik eenige dagen meer gehad, doch het bleek hieruit, zoo we op den gezetten tijd wilden reizen, het een onmogelijk verlangen was.

Het plan was om met de „White Star Line” de Oceaan over te varen en hadden daarvoor de „Celtic” uitgekozen, maar daar het ons bleek dat niet was geboekt voor deze, besloten wij met de volgende te gaan, wat ons nog eenige dagen verlenging gaf.

Na afscheid van Rotterdam, Den Haag, Dordrecht en Utrecht genomen te hebben, was de tijd eindelijk aangebroken.

Door het samenvallen der Luiksche Conferentie was het voor de zendelingen onmogelijk ons naar de boot te geleiden, zoodat inplaats daarvan wij hen naar het station brachten.

Het was prachtig weer en de boot Batavier II, in alles in de puntjes, zoodat wij alle reden hadden om opgewekt onze reis naar Engeland tegemoet te zien. Er waren naar ouder gewoonte eenige leden opgekomen om ons een laatst vaarwel aan de boot toe te roepen, waar wij zeer veel prijs op stelden en gevoelden maar al te zeer hoe wij hun vriendschap zouden missen wanneer wij ons onder vreemden zouden bevinden. Als de boot hare kabels licht en zich langzaam van den wal begeeft, komt nog juist de familie Treure, te laat evenwel om een laatsten handdruk te geven, en eenmaal op stroom liggende, vermeerderd de boot haar gang en zijn onder vaarwelgeschreeuw spoedig te ver om gezien of gehoord te worden. Vaarwel nu Rotterdam met al je genoegens, ondervonden

wijl binnen uwe poorten; vaarwel broeders en zusters, vrienden en kennissen.

We reizen eerste klasse tot Engeland en nemen, nu onze vrienden en bloedverwanten uit ons gezicht zijn verdwenen, de onmiddellijke omgeving wat naderbij op. De boot is nieuw en aangenaam ingericht. De kajuiten zien er keurig netjes uit en alles is zoo proper, dat zij wel een Prins of ander hoog personage kan ontvangen. De bediening laat niets te wenschen over en kunnen het een ieder aanbevelen. Er waren geen groot aantal passagiers aan boord: eenige Engelsche dames en heeren, een paar kooplieden en een paar jongelieden die hun geluk in Londen wilden probeeren.

Het mooie weer stelde ons in staat om na het diner zoo lang mogelijk aan het dek te blijven en te genieten van de gezonde heerlijke zeebries, en we bedenken hoe oneindig die zee ook is, Gods grootheid en macht daarbij nog niet kan worden vergeleken. Schijnbaar is de mensch de zee de baas geworden en schijnbaar voor sommigen kan men het zonder God wel stellen, maar och, als de zee wat ruw is, dan ziet men hoe broos en vergankelijk alles is wat door den mensch is bedacht geworden en hoeveel grooter is Zijn macht en hoeveel te verschrikkelijker is Zijn toorn en hoeveel te ellendiger is de mensch wanneer het op hem wordt uitgestort.

Allen zijn de rust gaan zoeken, doch we hooren enkele verdachte geluiden die ons verzekeren dat die rust niet wordt gevonden; we zien wel niet de oogen, doch we kunnen ons zoo voorstellen, dat die er tamelijk benauwd uitzagen. Wij blijven tot ongeveer half elf aan het dek en volgen dan het voorbeeld der anderen, d.w.z. we zoeken onze hult op en hebben een goede rust, door de wiegelende beweging van het vaartuig veraangenaamd.

Al vroeg zijn we weder aanwezig, daar we de kust van Engeland in oogenschouw wenschen te nemen en gebruiken onzen kijker om het wat beter te beschouwen. De kust is nog maar weinig zichtbaar als we ons aan het dek begeven, slechts een streep in de verte, doch de roode en groene kustlichten worden duidelijk onderscheiden, als ze bij korte tusschenpoozen hun schijnsel over de zee werpen, waardoor onwillekeurig lied 188 tot ons geheugen wordt geroepen. Als we later de Thames opvaren, komen een paar aardige plekje in 't zicht en een stuk of acht oorlogs- of trainingschepen. We zien niets vermeldenswaardig tot Tilbury, waar we door een tender aan land worden gebracht. De heeren van het passembureau doen aardig officieel, als waren ze nog echt bang voor spionnen, vervelend voor hen die zich aan hen moeten onderwerpen. In Tilbury moeten we nog een tijd op den trein wachten, daar er 's Zondags geen geregeld treinverkeer is.

Als eindelijk de trein voorrijd zijn er eenige honderden menschen het station binnengestroomd, allen reizigers voor Londen, city en voorsteden, doch toen we ten slotte in Londen waren aangekomen, scheen het of alle steden waren leeggelopen. Het was voor broeder

Roothoff natuurlijk zeer ongewoon om zooveel menschen uit één trein te zien stroomen.

Fenchurchstreet station, welbekend plekje van voor zeven jaar terug, 'k had niet gedacht je weer te zien. Het drukke Londen-leven thans weer voor me, was me zeer aangenaam, en 'k had een gevoel of ik er nog kort te voren geweest was. Het was voor broeder Roothoff dikwijls te erg om over de straat te steken, door het drukke verkeer, zoodat ik dikwijls aan den anderen kant der straat op hem stond te wachten. Hij vindt dan Rotterdam al druk genoeg voor hem.

Het bekend zijn in zulk een plaats is dan ook wel vijf cent waard, want men kan zich zonder veel moeite en vragen naar de plaats van bestemming begeven. Als we door de straten passeeren, bemerk ik dat Londen hare aantrekkingskracht voor mij nog niet heeft verloren.

We zijn spoedig bij vrienden aangeland, die heel hartelijk in hun ontvangst waren; daar ze evenwel een ceremonie moesten bijwonen, namen we spoedig weer afscheid en het kantoor der Londensche conferentie in dezelfde buurt zijnde, werd onze volgende beweging in die richting gezet. Zonder veel moeite vinden we „Deseret” en komen daar juist op het Zondagschooluur (de uren zijn daar als in Rotterdam) en bevonden dat er een zeer goeden geest heerschte.

Na afloop der Zondagschool hebben we het voorrecht kennis te maken met de tante van president George A. Smith. Edith Smith is een der eenvoudigste vrouwen die ik in de kerk heb ontmoet en een echten moederlijken indruk geeft ze ieder die kennis met haar maakt. De volgenden waar we kennis mede maken zijn: Ouderling Birchall, president der Iersche conferentie, op zijn reis met vrouw en dochter te Londen stoppend. Hij was eens een Methodistisch predikant, die uitgezonden was om de Heiligen der Laatste Dagen te bekeeren. De waarheid echter leerende, werd hij bekeerd en offerde een groot tractement op het altaar der liefde, Christus volgende in woord en daad. Wij hadden het voorrecht zijn getuigenis te hooren geven tot het publiek in Finsbury park openlucht-vergadering, die zonder twijfel veel indruk moest maken, geoordeeld naar de ernstige gezichten der omstanders, hoewel er vaak interruptie was. Den volgenden morgen vertrok hij met zijn vrouw en dochter naar het Fransche slagveld, om het graf zijns zoons te bezoeken, die daar gesneuveld is. Vervolgens ontmoetten we, de in Londen arbeidende Ouderlingen, welke allen even hartelijk in hunne begroeting waren. Dezen zijn: Arno Kirkham, opvolger van president Mackay, een jonge intelligente leider; Harold Harper Bennet, secretaris; James I May; Alvin W. Jones; Frank Armstrong; Horace W. Shurtleff en Coombs; alle jongelieden, behalve Ouderling May, die tusschen 50 en 60 jaar zal zijn.

Den volgenden dag ontmoetten we President George A. Smith, zijn beide dochters en zijn zoon, die zich ons nog herinnerde van zijn bezoek in Holland.

De zendelingen dinceren op het kantoor en niet bij de leden,

zoodat het voor ons mogelijk was, om daar gedurende ons verblijf te Londen, ons intrek te nemen, wat verreweg de veiligste plaats voor ons was niet alleen, doch ook de aangenaamste. We hadden het voorrecht openluchtvergaderingen bij te wonen en broeder Roothoff heeft daar zelfs gesproken. We waren verdeeld, om met de anderen, verschillende vergaderingen bij te wonen en ik was gedacht met Onderling May naar het Hyde park te gaan; deze dit niet wetende, vertrok zonder mij mede te nemen, zoodat ik met Ouderling Armstrong naar Walford Junction ging en reisden door een prachtige streek; broeder Roothoff ging met Ouderling Shurtleff naar Clapton Common voor een gewone en openlucht-vergadering, waar hij tweemaal heeft mogen spreken.

De openlucht-vergaderingen zijn, naar mijn denken, zeer bevorderend voor de leden, daar door den strijd in zulke vergaderingen, men niet anders als actief kan zijn, om voortdurend op verdediging bedacht te zijn; en wanneer men wordt aangevallen, strijdt men met meer vuur en overtuiging door de onmogelijke beschuldigingen van velen dier zoogenaamde waarheidslievendenden. Het maakt onbeschroomde leden, waar we nu soms aantreffen die liever wijken dan verdedigen; anderen zouden weer gematigd worden door de gewoonte van minder oorstreeklende dingen in het publiek te hooren verkondigen.

De vergaderingen doen ons zeer goed, maar zijn lang niet zoo aangenaam en goed bezocht als onze Rotterdamsche, die we dan ook aardig wat ophemelen, alsook de leden. De geest van eensgezindheid en eenheid van beginsel is evenwel overal hetzelfde, doch voor succesvolle vergaderingen heeft men beide sprekers en hoorders noodig, die wij in Rotterdam gelukkig genoeg hebben gevonden. De zuster-vergadering heeft een heel goede opkomst, waar geloof ik niemand absent wordt gemeld en onder oud en jong heerscht een fijnen geest.

(Wordt vervolgd.)

Uit ons eigen Zendingveld.

De Rotterdamsche Jongeliedenvereniging hield haar conferentie 2 Oct. 1921 in de zaal „Excelsior”. Het werd aangevangen door het zingen van lied 88: „Ik heb een Heiland”, waarna Ouderling C. de Jong voorging in het gebed. Vervolgens voortgezet met lied 66, door het koor. Nu werden twee leden bevestigd als lidmaat der kerk.

Ouderling C. Zappey, president van de Jongelings-afdeeling, leidde de vergadering en sprak een woord van welkom tot de aanwezigen en gaf in treffende woorden te kennen het doel en de zending van de Heiligen der Laatste Dagen in betrekking tot onze Ontwikkelingsvereniging, en droeg den eersten spreker voor.

Broeder B. van der Lee gaf in duidelijke woorden te kennen, dat geloof alleen niet voldoende is om iets tot stand te brengen, en

haalde schoone voorbeelden aan, uit het dagelijksch leven en de geschiedenis des bijbels.

Zuster Nelly Vermaat begunstigde ons nu met een gedicht, getiteld: „Mormonisme is de waarheid”, (opgemaakt door zuster J. Hillebrant) hetwelk met ademlooze stilte werd aangehoord.

Broeder P. Bons Jr. leidde in eenvoudige maar krachtige woorden uiteen hoe het Christendom gaandeweg het Evangelie verdraaid heeft, zoodat er niet anders als een dooden vorm overbleef.

Zuster J. van Huizen gaf ons een sleutel, hoe een ware profeet erkend kan worden, en dat Joseph Smith voldoende heeft tot stand gebracht, om de wereld te overtuigen van zijn goddelijke roeping.

Broeder L. van Katwijk, gaf ons een gedicht, getiteld: „Alleen in den Hemel”, hetwelk met de grootste aandacht en eerbied werd gevolgd.

Zuster F. Versteeg, de jongste in jaren aan het program, verrastte ons met een korte, maar welgeslaagde rede, hoe in alle eeuwen Gods knechten zijn verworpen en gedood, en het niet te verwonderen was dat ook Joseph Smith zijn leven gaf voor zijn boodschap.

Zuster C. Wetter, Presidente van de meisjes-afdeeling, gaf een krachtige getuigenis van Mormonisme, daarbij verklarende dat ieder wapen dat gesmeed zoude worden om dit werk te vernietigen, zoude falen, want God heeft het gesproken.

Tot afwisseling gaf het presidentschap van bovengenoemde vereniging een schoonen lofzang ten gehoor.

Conferentie-President A. Dalebout, die nu aan het woord kwam, haalde het gezegde aan van Joseph Quincy, een invloedrijken staatsman van Amerika, hoe Mormonisme een raadsel voor de wereld is, aangezien het met rassche schreden vooruitgang maakt, waar het ook gepredikt wordt.

De laatste spreker was President John. P. Lillywhite, welke met nadruk op de plichten der ouders wees, om hun kinderen rein en kuisch op te voeden, hen te onthouden van alles wat het lichaam kan verzwakken, want zeide hij: „de kinderen van heden, zullen morgen onze leiders zijn.”

Na een woord van dank aan allen die medewerkten, annonceerde broeder Zappey dat de slotzang door het koor gegeven zou worden, en wel een Engelsche lofzang. Dankzegging werd bij monde van Zuster Helena Kuipers uitgesproken.

Er waren ongeveer 400 personen aanwezig en de grootste belangstelling was waar te nemen.

Behalve de twee laatste sprekers, waren allen, die deel namen aan het program, leden van de „Mutual Improvement Association”.

De Rotterdamsche gemeente mag waarlijk trotsch zijn op hunne jonge talentvolle leden, die met zulk een bekwaamheid de hoorders konden boeien met hun program, hetwelk lang in ons geheugen zal blijven. Wij zijn verzekerd dat dit nog de best geslaagde conferentie is geweest, en dat we daardoor met nieuwen moed ons winterwerk kunnen aanvangen, om ons doel te bereiken en dat is,

de jeugd te onderwijzen in de geopenbaarde beginselen dezer eeuw.

Op 20 September 1921 werd Zuster Hendrika Honing met haar raadgeefsters Lijntje van Zomeren en Elizabeth van Huizen eervol ontslagen als het presidentschap van de Rotterdamsche Zustershulpvereniging.

Als het nieuwe presidentschap werd aangesteld: Zuster A. Hekking, als presidente, met Elizabeth van Huizen als eerste en Cornelia Vermeij als tweede raadgeefsters.

Zuster Honing is bijna 25 jaren lid geweest van deze organisatie, waarover zij de laatste 13½ jaar presideerde. Het nieuwe presidentschap met de leden van de vereniging gaven haar een gezellig avondje, als waardeering voor haar lange diensten hun bewezen, en verrastten haar met een waardeerend geschenk.

Op den 4den October 1921 werd Zuster Cecilia van der Meijden eervol ontslagen als presidente van de zustershulpvereniging in Dordrecht. Als nieuwe presidente werd aangesteld zuster Jannigje de Lange, en koos als haar raadgeefsters zusters Hendrika Hobee en Johanna Dalebout, die dezelfde positie bekleed hadden in het vorige presidentschap.

A. DALEBOUT, Conferentie-President.

Conferentie-Aankondiging.

De Arnhemse conferentie zal gehouden worden op Zaterdag 19 en Zondag 20 November. Vergaderingen worden gehouden Zaterdagavond 7 uur in het lokaal Bakkerstraat 60. Zondagmorgen om 10 uur en 'smiddags om 4 uur in het Centraal gebouw Bakkerstraat.

Zaterdagmiddag half drie zendelingenvergadering.

Aangekomen.

Uit Zion zijn aangekomen en in de verschillende vertakkingen geplaatst: ouderlingen Lyman S. Williams, Morris B. Ashton en John. Veth Jr.

INHOUD.

Waarom ik een Mormoon ben (slot) Blz. 321	Rijmpreekjes No. 7 Blz. 330
Toespraak gehouden door B. H. Roberts „ 323	Indrukken onzer reis naar „Het Westen” „ 331
Het bezoek van Apostel Orson F. Whitney en gezelschap (slot) „ 329	Uit ons eigen Zendingsveld „ 334
	Conferentie-Aankondiging . „ 336
	Aangekomen „ 336

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16b.
Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending,
Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.
Afzonderlijke nummers 15 cent.